

ÖYUNCULUK EĞİTİMİNDE EĞİTİMCİNİN “EĞİTİMİ”NİN ÖNEMİ

Hülya NUTKU¹

ÖZET

Toplumların homojen yapısının bozulması, sosyolojinin ölümü, kapitalizmin yarattığı tüketime dayanan anlayış, egoların ağır bastığı bireycilik ve popüler kültürün bastırmasıyla oyunculuk sanatının ünlü olmakla eşdeğer tutulduğu bir zihniyetin egemen olduğu çağımızda, eğitimin değeri daha da artmakta hatta zorunlu olmaktadır.

Günümüzde iletişimsizliğin sonucunda, herkesin kendi manyetik alanını çizip sınırlarına kimseyi sokmaması, doğal olarak bundan payını alan sanatçının da hemen tanınma, çabuk kazanıp- tüketme anlayışı, eğitimi ve eğitim görenleri de zedelemekte ve sabırsızlığa neden olmaktadır. Uzmanlaşmak, eğitim veren kadar eğitim alan adayı da sabırlı kılmak-farkındalık, ceremesine çekmek, acısına katlanmak, tozunu yutmak, usta-çırak ilişkisinin önemine dayanır. Ancak eğitimde, kantite yerine kalite, eğitiminin pedagojik formasyonu önemli... Pedagoji bir yanıyla oyuncu olmadan önce insan olmayı, toplum istemleri açısından da biz ne kadar oyuncu istihdam etmeliyiz sorusunun yanıtını aramaya yönlendirir.

Oyunculuk eğitimi güvene dayanan uzun bir yolculuk, önce adayın aşırı özgüvenin yarattığı kırılma noktasından sonra oyuncuya özgüveni iade edilerek noktalanmalı ve ona artık hazır olduğu bilinci verilirken, diplomanın bir bitiş değil bir başlangıç olduğu, öğrenmenin yaşam boyunca sürdürülmesi gerçeği aşılmalıdır. İşte ancak o zaman duruşu olan ve yaptığının ayırdına varan bir kimlik kazandırılmış olur. Eğitimci iyi oyuncu olmaktan çok, iyi bir eğitici olduğu için oyuncunun gözünde yücelmelidir. Eğitimci sahne deneyiminin yanında sınıf, stüdyo ya da okul sahnesinde yaşamayı seçen kişi olmak kadar, kendisine benzeyen adaylar yerine özgün oyuncular yaratmalı, kendi sahne deneyimlerini ya da anılarını anlatan yerine, oyuncunun eğitimi konusunda beyin fırtınası yapabilmelidir. Sonuçta sahne pratiğini, oyunculuk kuramına dönüştürebilecek yetiye ulaşmış kişi olmalıdır ki model olabilme mertebesine erişsin.

¹ Prof. Dr., Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Sahne Sanatları Bölümü

Oyunculuk da temel problem alaylı ya da okullu olmanın önemi gibi gözükse de asal sorun, oyunculuğun tek boyutluluğu kaldıramayan yapısıdır. Oyunculuk eğitiminde eğitmenin, literatürü çok geniş olan bu sanat dalında öncelikle pedagojik formasyon edinmesi, yöntembilimsel bir yol benimsenmesi kadar evrensel olana yüzünü çevirmiş olması gerekir. Kısacası oyunculuk eğitimi bir method eğitimidir.

Çevremizde okumaktan çok konuşan, yazmaktan çok söylemeyi tercih edenlerin sayısal artışının yanısıra, kazanılmış değerlerin popüler kültürün baskısıyla erozyona uğramış olmasından, oyunculuk eğitimi de payına düşeni almıştır. Herşeyden önce oyunculuk eğitimi, oyuncu eğitmeninin stüdyo olanaklarında çalışmayı, kendi egosunu tatmin etmekten çok genç adayları yetiştirmeyi, mesleki değerler açısından da bu konuda beyin fırtınası yapmayı ve bunu da paydaşlarıyla tartışmayı ilke edinmiş olması önemlidir.

Çıkış noktasında doğal olarak oyuncuların çocukluğunu yitirmemiş enerjisi yüksek, ışığı olan insanlar olduğunu gözönünde bulundurarak önermelerimizi saptamalıyız; eğitmenin eğitime olan sorumluluğu adeta bir hesap verme arenası da oluşturmaktadır. Bu konuda method sahibi olmanın ötesinde yazar ve saptayarak yarına hazırlanmak zorundayız. Bir kez daha oyuncunun tarihini kaleme alan Özdemir Nutku hocamıza, sizlerin önünde teşekkür etmek istiyorum. Eğer hocamız bu kitabı yazmasaydı Yıldız Kenter hocamız *"Oyuncuların da artık bir tarihi var"* sevincini yaşamıyacaktı. Ne yazık ki ülkemizde eseriniz varsa size hemen bilim adamı kimliği verilir. Ama yazıyor olmak hocamızın aldığı yönetmenlik eğitiminin üstünü örtemez. Örneğin Stanislavski sanat yaşamını, karakter yaratmayı, role girmeyi kaleme alırken bu onun methodu olan bir eğitimci-oyuncu-yönetmen olmasına engel değildir. Tıpkı yazar-yönetmen-epik kuramın ustası Brecht gibi... Günümüzün ünlü yönetmeni Peter Brook Boş Alan, Gizli Saklı Birşey Yok, Değişme Noktası gibi deneyimlerini ve düşüncelerini kaleme alırken yönetmenliğinden birşey kaybetmemiştir. Grotowski'nin Yoksul Tiyatro kitabı kendi methodunun bir yansımasıdır. Dolayısıyla bizim de Ahmet Fehim efendiyle başlayan bir dizi oyuncunun anılarından oluşan kitaplar bizlerin zenginliğidir. Onlara teşekkür borcumuz var.

Eğitmen kalitesi ve onların eğitimdeki başarısı ya da başka bir deyişle eğitimcinin iyi eğitim almış olması, oyuncunun yarına hazırlanmasında önemli etkenlerden biridir. Stanislavski yöntemiyle yetişen oyuncu Stella Adler, bir şans eseri 15-20 gün kadar usta Stanislavski ile çalışma fırsatı yakaladıktan sonra yöntemi, “*Dünya Bir Sahnedir*” belgeselinde söylediği gibi ilk kez tam anlamıyla algıladığını ve ilk ağızdan nasıl çözdüğünü itiraf etmektedir. Bu da gösteriyor ki, sistemi aktaranlar sistemin kendisini mi yoksa kendi yorumlarını mı empoze etmektedir? Bir de çıkış noktasını göz ardı edip demode olduğu fikri nedeniyle hemen biraz Grotowski, biraz Eric Moris, biraz Alexander metodu, biraz epik biraz da biyomekanik, Viola Spolin çalışmaları vb... karmalara sarak özü mü, modayı mı izlemekte oldukları bir karmaşa yaratmaktadır. İyi bir eğitmen çıkış noktasındaki sistemi kavramış olmalı, ardından da yeni methotlara, gelişme ve denemelere açık bir yapı taşımalıdır. Bunun için oyunculuk eğitimi method eğitimidir diyoruz.

Eğitmen tarafından öğrenciye öncelikle profesyonel öğrenci olması sonra profesyonel sanatçı olacağı öğretilmeli... Bunun da yolu öğrencilikte istenenleri yerine getirebilme bilinci ve direncinin aşılmasıdır - ki bunun da yolu disiplinden geçer. Cüneyt Gökçer hoca “*Tiyatro kıskanç bir sevgili gibidir. Siz sevgilinizi aramadığınız zaman yanağına konduracağınız bir öpücükle kendinizi affettirebilirsiniz. Ama tiyatro öyle değil siz onu bıraktığınız anda, o sizi terkeder gider ve affetmez*” demiştir.

Şunu unutmamalı ki ya çok iyi olacaksınız ya da hayat boyu mutsuz olacaksınız. Kursların ve kimi özel üniversitelerin sizden oyuncu olur yaklaşımı öğrencileri sakatlamaktadır. Çünkü insanın yapamadıkları onun ruhunu hasta eder, bu da onu daha kötü duruma getirir. Peki ya eğitmen o da en iyisi olmak zorunda çünkü oyuncu adayını bir serüvene, yolculuğa çıkarır ustası, eğer zil çaldığında bu yolculuktan döndüremez ve o yolda bırakırsa ortalıkda hülyalı bakışlarla dolaşan sanatçı olmaktan çok, bu serüvenin alıp sürüklediği düş içinde yüzen varlıklar ortaya çıkar. Bu nedenlerle eğitimde, geçmişte olduğu gibi ilk yılın baraj olması yeniden gündeme getirilmelidir. Hem yetenek sınavlarında az da olsa ortaya çıkan yanılma payındaki hataların giderilmesi, hem de yeteneğine güvenip sonunu getiremeyen kişilerin ilerdeki mutsuzluklarını engelleyecektir.

Tiyatro hayattır tiyatrodaki yaşanı, tiyatro sesin hallerinin yanısıra, jestler, hareket yorumu ve devinimler yoluyla, sürekliliğin ve duygu gelişiminin verilmesidir. Dizi, sinema filmi ve televizyon filminde tam tersine yaşanmaz yaşatılma yoluna gidilir, sesin halleri değil doğal ses kullanılır, kamera gözüyle odak noktası ifade ve mimikdedir, süreklilik yerine 90 saniye kuralı ile oyun götürülür. Oyuncu Altan Gördüm'ün de dediği gibi *“Dizi oyunculuğunda üzüntü, sevinç, ağlama, gülme gibi duygu hallerini cebimizde taşır ve isteğe göre çıkarır veririz, tiyatrodaki bunu duygu yoluyla geliştirir ve sunarız. “Ayrıca oyunculuk da Tilbe Saran’ın bir söyleşisinde vurguladığı gibi “Gerçekten iyi bir oyuncu muyum sorusunun yanıtını ararken birkaç yılda bir de olsa, çocuk oyununda oynayıp oynamadığımızı sormamız gerekir.” Geleceğin seyircisini yetiştirme konusuna değer verilmesi kadar, oyuncunun da kendisini önyargısız çocuk seyirci önünde sınaması önemlidir. Günümüz izleyicisinin herşeyi ayakta alkışlama tutumu yerine oyuncunun, çocuk seyircinin tepkilerinin içtenliğine ihtiyacı vardır.*

Sanatta yaşamın gerçeğinin iç yüzünü görememeyi bir kurgu (fiction) ortaya çıkarır. Sahnenin işlevi bir gerçeği gösterirken sıradan olanı vermektir ama sanatın kendisi sıradan değildir. Yaşamda beklentilerle, gerçeklerin biraraya gelmemesi sözkonusu olabilir. Yaşam bir hikaye ise, sanat da bunun kurgusu yani hikayenin hikayesidir. İntersübjektivite kuramı *“Ben senle birlikteyken ayrı bir benim, bir diğeriyle beraberken başka bir benim”* dediğinde sübjektivite ile arasındaki ilişkiyi kurar.

Şu bir gerçek ki günümüzde ego giderek yabancılaşıyor, sanat *“Sana senin hikayeni anlatıyorum”* diyerek insanı yabancılaştırmadan kurtarıp benini bulmasının yolunu açar. Varolmak tanımaktır örneğin bir bebek sadece annesiyle ilişki kurmaz, onu tanımaya da çalışır, duygu bağı kurmaya çalışır. İnsanın varlığını hissetmesi için bu yolda çile çekmesi, zoru yaşaması da farketmenin ana yollarından biridir.

Oysa biz bugün toplumda tüm bu gerçekleri unutup tek bir kriterin peşine düştük gibi *“Oyuncuysan meşhur olmalısın, bir dizide oynuyorsan tiyatrodaki seyirci daha çok gelir”* anlayışının egemenliğiyle bu konuda ünlü olanlarla, beyin fırtınası yapan ve tiyatroya emek verenleri farklı biçimlerde sınıflandırma yanlısına düştük.

Bırakın salt tiyatro oyunculuğu yapmak bir yana günümüz oyuncusunun özellikle dizilerde, sonra sinema, reklam filmlerinde oynaması ve seslendirme stüdyolarından çıkmaması giderek yarışma programları sunar olması kısacası farklı yerlerden para kazanıyor olması nedeniyle kendi mesleki sorunlarına yeterince zaman ayıramamakta ve kendisini de sorgulayamamaktadır. *“Hem bir çöreğimiz olacak hem de bu çöreğin tam kalması sizden istenecek”* diyen Tilbe Saran, mesleki parçalanmaya dikkat çekerken öte yandan meslek odası bile olmayan oyuncuların sendikal hakları olmadığı gibi kendi yasal olanaklarını da bilmeden bir koşturmacanın içinde yaratıcılıklarını günbegün zedelemekte olduğunu görüyoruz. Üstelik oyuncular bu mesleki dağınıklık mesleklerinin temel sorunlarını düşünmekten uzak bir ortamın içine itilmektedir. İster istemez bu ortam bugünün öğrencisini de yönlendirmekte ya da haklı olarak ekonomik nedenler onları bu yola itmektir.

XXI. yüzyılda toplum homojen yapı olarak çökmüştür bu nedenle de günümüzde sosyoloji ölmüştür. Allen Turinne *“Günümüzde sosyolojinin olmadığını açıklamak gerekir”* diyor. Dolayısıyla toplumun yeni bir dünya görüşünü ihtiyacı vardır, çünkü dünyanın dışında yaşayan bir yapıdayız. Postkolonyel bir dünyada yaşıyoruz dolayısıyla vahşi kapitalizm dediğimiz ama tanımlanmasını yapamadığımız bir dünyada... Tüketimin aşırı olması, üretmediğimiz ve tüketmeye çalışmamız bunun örneği... Batının çöken kapitalizminin üzerine nasıl bir sistem kurabiliriz. Bugün artık kapital sahibi olandan çok, tematik olarak tüketemiyenlerin üzerinden evsiz, yersiz, yurtsuzlar üzerinden değerlendirmeye gitmeliyiz. Toplumun hiperego baskınlığı bireyi yalnızlaştırıyor çünkü birey bencilleşiyor sonuçta da yalnızlaşıyor. Salt tüketmeye yönelen bireyin ihtiyaçlarıyla yaşam tarzının çelişiyor olması ise değerlerin kaybolmasına neden oluyor.

Hepimiz insanların acısını sıkıntısını ya da yaşanan olumsuzlukları biliyoruz, bilgisayarların başında onların bir tık yanındayız ama paylaşmıyoruz. Kızdıklarımızı web sayfamızda, twitterda ya da facebookda yazıyor olmamız bizim birşeye karşı olduğumuzun ya da bu konuda mücadele verdiğimiz kanıtı değildir. *“Yanlış hayatları doğru yaşayamayız”* İnsanlar çeşitli nedenlerle ölüyor ya da öldürülüyor veyahut da işkazaları sonucu onları kaybediyoruz ama onların adlarını bilmiyoruz ve onları anmıyoruz, kimileri

şehit oluyor ama yası yeterince tutulmıyor. İşte bu nedenlerle toplumun da samimiyet testinden geçirilmesi gerekiyor.

İdeal benden yani egodan kurtulma sanatta da şart bu da kişiyi maskelerden sahte davranışlardan kurtardığı gibi bunun yerine aşmak sözcüğünü koyabiliriz. İşte o anda kişi başkasını da düşünebilme erdemine erişecek ve sistemi çözecektir, bunu başaran kendi beninin farkına varacak, sonuç olarak, kendinde başkalarını da yaşayabilecektir. Oyuncunun yaptığı da budur zaten... Oyuncunun işlevi bugün daha hassas bir noktadadır çünkü günümüzde insanların incinebilir yanları çoğalmıştır- ki bunun sebebi sevgisizliktir- Günümüzde bu işlev insanların incinebilir yanlarını dikkate almayı ve onarmayı üstlenme yeteneğidir. Eğitimcinin temel yönelişlerinden biri de bu ince dengeyi öğretebilme yeteneğidir, öncelikle oyuncu adayını sevmekle başlar işimiz...

Eğer yaşadığımız dünya sanal dünya ise ve bu bir rüya ise kendimizi bu dünyadan uyandırıp kendimize yarattığımız çemberden çıkıp, kısacası uyanıp kalkmalıyız. Örneğin bir kedi bizi tırmaladığında kendimizi acıyla uyandırıp dışarıdan kendimize dışarıdan bakabildiğimizi, tehlike anında kendimizi korumaya alırken kendimizi gözlemliyebildiğimizi anımsayalım. Ancak öldüğümüz zaman yaşanan bir sanal yanın bittiğini anlayacağız. Arkasında hiçbir şey bırakmadan ölen bir yitik bir adam *"Ben ölünce beni tanıyanlarda ölecek böylece kimse yaşamamış olacak."* diyerek yaşamı sadece ölümü tatmak için yaşayan biri olmaktadır. Sonuçta insanlığın tarihi kalıcı olmayı başaranların tarihidir ve özellikle de kalıcı olanların çoğunluğu sanatçılardır ve onların çıkış yolu *"Düşünüyorum öyleyse varım"* tümcesinde olduğu gibi egoya yönelik değil *"Düşünüyorum o halde başkalarının da varolduğunu biliyorum"* diyen farkındalık, duyarlık üzerine kurulu olan sanatçılar yoluyla ayakta kalmaktadır. Bu bilinci oyuncuya aşılabilen eğitime ihtiyacımız var.

Bugün XX. yüzyılın en büyük oyuncusu dediğimiz Laurence Olivier ya da hayranlıkla izlediğimiz Marlon Brando, Al Pacino, Robert de Niro, Dustin Hoffman gibi aktörler tepeden bakmadıkları, aşağıdan yukarı giden bir gelişimle bir yere ulaştıklarını kanıtladıkları için varlar. Varoluşlarının gerçeği ise oluşumlarının temelinde klavuzlarının

karga değil, büyük ustaların olması ve eğitimin yaşam boyu sürdüğü gerçeğinin farkında olmalarıdır.

Sonuç aktörü aktör yapan usta heveskar değil, eğitilmiş bir eğitimci olmalı, aktörü aktör yapan eğitimci deneyimleri kadar, kendisini de eğitmiş bir usta olmalı, aktörü aktör yapan eğitimci en önce kendisini eğitmeli ki eğittiğinden talep ettiğini önce kendinden talep edebilmeli, aktörü aktör yapan eğitimci tepeden bakan değil kendisi sanatta doyum sağladığı için sahnede yaşamak kadar sınıfta, stüdyoda, okul sahnesinde de yaşamayı seçecek donanımı taşımalıdır.

Böylesine zorlu bir eğitimde piyasanın mesleğe nasıl zarar verecek bir yola nasıl girdiğine de bir bakalım: Bugün internette oyunculuk eğitimi başlığı altında arama motoruna girdiğinizde eğitim almadan ünlü oldular başlığı altında ciddi bir gazetede kimi isimlere rastlıyorsunuz, hiçbirinin eğitim almamış olmasının dışında seçilen örneklerin tümünün dizi oyuncusu olarak ünlendiklerini görüyoruz. Yılların tiyatro oyuncularının da bu arada ünlenmesi ise bir başka çelişkimiz... Diğer yandan oyunculuğa ilişkin Kurslar ve bunlara bağlı açılan cast ajansları ise bir başka sorun, onaysız açılan yaratıcı drama kursları ve oyunculuk kurslarındaki derslerin adları:” *oyunculuk teknikleri, doğal oyunculuk, kamera ölçekleri, çocuklara drama, temel oyunculuk eğitimi, monolog çalışmaları, çalıştaylar, sahne tatbikatı, doğru ve etkili konuşma ve insan ilişkileri seminerleri*” gibi ya da tiyatro evi.com’a başvurulara verilen kimi dersler “*Tiyatroda teori*” diğeri “*Uygulamada tiyatro, tipe girmek, karaktere girmek*” vb. gibi eşi benzeri olmayan ders başlıklarıyla karşılaşılıyorsunuz.

Oyuncu yetiştirme konusunda kimi örnekler vermek isterim: İstanbul’da yeralan bir üniversitede hızlandırılmış oyunculuk ve oyunculuk koçluğu eğitimi 2 ayda veriliyor. Bir televizyon programında bu üniversitenin eğitimcisi şunları söylüyor: “*Herkes konservatuvara gidemiyor bu gelenler için bir şans. Buraya gelenler kulis, sahne bilgisi alacaklar, neden oyuncu olmak istiyorsun? diye sorulduğunda kendilerini daha iyi ifade edebilecekler.*”Diğer eğitimci ise şunları ekliyor:”*Yüksek lisans, doktora insanlara sadece teknik kazandırır, bununla oyuncu olunmaz.*” ve devam ediyor “*Biz onlara olanak bulursak*

staj şansı vereceğiz. Keşke tiyatro eğitimi ilkokuldan başlasa” İki aylık bu eğitimin ederi 1000 TL. Bu söyleşide belki de beni en çok gülümseten, televizyon spikerinin sözleri: “Oyunculuk zor en çirkin halinizle oynamak zorunda kalıyorsunuz örneğin hastayı, deliyi oynuyorsunuz, çok zor birşey” Oyunculluğu güzellik-çirkinlik oyununda hep güzel olarak yansılama özlemi zannetmesi işin komik yanı... Daha da ilginç olanı her iki eğitmeninin de spikerin saptamasını başarılarıyla onaylamaları...

İstanbul’da özel bir kuruluşda verilen 5-17 yaş reklam ve dizilere çocuk oyuncu seçimi yapmak üzerine kurulu, eğitim ücretini öderken 4 taksit olanağı veren bu eğitimin yanısıra, buna bağlı özel kurumda, yaratıcı oyunculuk üzerine 3 günlük bir kurs düzenliyor ve kurs tanıtımında eğitimi verecek olan oyuncu *“Rol yapmadan kendi gerçeğinizle oyunculluğu anlayıp kendi karakterinizi yaratmak istiyorsanız katılın”* diyor. Aynı özel kurumun Film Akademisi’nde 7-14 yaşa oyunculuk eğitimi verip *“Hem kamera önünde oynayacak hem de kendi karakterlerini yaratma ve kendi senaryolarını yazma fırsatı bulacaksınız”* deniyor.

Habertürk’den bir gazeteci İstanbul’da eğitim veren oyuncu ile yaptığı söyleşide *“Biz oyuncu yetiştirmiyoruz, oyunculuk eğitimi veriyoruz”* dedikten sonra şunun altını çiziyor: *“Diploma ise seyirciden alınır.”*

Özel bir kuruluşun tiyatro atölyeleri tanıtımında *“Önce öğretiriz sonra da performanslar yaparız”* açıklaması yeralıyor. 9 hafta 2 saatlik bir eğitmeninin verdiği kursda eğitmeni, *“Eğitimin bireyleri günlük sıkıntılardan kurtaracağı”* nı söylüyor. Adeta boş zamanı değerlendirip, bir hobi kursu gibi düşünülüyor olması yapılan işi hafife almakla eşdeğerdir.

Yine İstanbul’da oyunculuk eğitimi veren bir kuruluşun adının *Sonsuzluk Ötesi Oyunculuk Eğitimi* olması bence ironik...

Son örnekleme de şunu söyleyelim: İnternet ortamında uzaktan eğitim konusunda radyo, televizyon, sinema eğitimi verildiği açıklanırken, oyunculuk eğitiminde bunun verilemeyeceği belirtiliyor, umarım bu düşünceden ileride vazgeçilmez, eğer tersi olursa

yakında televizyon yoluyla ya da mektupla uzaktan oyunculuk eğitimi de verilebilir korkusunu taşıyorum

Bugün ülkemizde AKP öncesi 76 üniversite varken AKP nin kuruluşuna onay verdiği 89 üniversite ile sayı 165'e ulaşmıştır. Bu rakamlar 1 yıl öncesine ait kapatılan dershanelerin de özel okul ya da üniversiteye dönüşüneceğinin söylenmesi ya da İstanbul'da toplam 44 üniversite olmasına karşın bu rakamın çok düşük olduğunun belirtilmesi kalite ve kantite sorununu karşımıza çıkarmaktadır.

Alanın uzman kişilerinin olmayışı, akademisyen yetiştirmenin kolay olmadığı ülkemizde eğitimcinin önemini ortaya koymaktadır. Gelenekleri olan fakültelerde elemanlarını yetiştiren anlayış bugün Dokuz Eylül Üniversitesi GSF'inde ders vermekte olan 1'i emekli, 3'ü kadrolu 4 profesör, 2 doçent, 5 yrd. doç., 4 öğr. gör., 2 uzman, 2 arş. gör., yetiştirmekte olduğumuz Van 100.Yıl Üniversitesi'nden 4 ar.gör, Erzurum Atatürk Üniversitesinden 1 ar.gör.olmak üzere 23 öğretim elemanı dışarıdan ders veren eğitimcileriyle birlikte 29 kişilik geniş bir kadroya, 2 çalışma stüdyosu, 50-60 kişilik bir oda tiyatrosu ile 392 kişilik büyük salonuyla hizmet vermektedir. Dolayısıyla hem mekan hem eğitim kadrosu bir eğitimin kalitesinin ölçütüdür. Şu an Türkiyede Erzurum Atatürk Üniversitesi, Süleyman Demirel Üniversitesi, Kocaeli Üniversitesi'ni oluşturan temel kadro ile kimi yetişmiş elemanların Dokuz Eylül Üniversitesi kökenli olduğunu düşünecek olursak eğitime verdiği katkıyı övgüyle karşılamak gerekir.

Yurtdışı eğitiminde kimi örneklere baktığımızda temel bazı noktalarla karşılaşıyoruz: ilki oyunculuk eğitmenlerinin (örneğin London School of Dramatic Art's) oyunculuğu icra etmeleri şartı vardır çünkü ancak o zaman oyunculuk dünyasının değişen gerçekleriyle her an temas etmek zorunda oldukları için günceli yakalayabileceklerdir. İkinci şart da tiyatroların yoğun olduğu merkezlerde tiyatro okulunun bulunmasıdır ki biz bunun sıkıntısını ciddi biçimde yaşıyoruz. Üçüncü şart da eğitimde öğrencinin kişisel gelişiminin koşulunun baz alınmasıdır. Bunun için şarkı söyleme, sesin gelişmesi, ona karakter yüklemek, seslendirme ve tonlama denemeleri yapmanın yanı sıra, dans ve hareketten yola çıkarak karakter-rol ilişkisine gitmek ve bunu hareket yorumuyla

birleştirmek, ayrıca ses eğitimi: ses anahtar değerdir ve karakter yaratmaya yardımcı olur. Oyuncu içsel ses düzenini keşfederse, konuşma yollarını da kontrol etme ve geliştirme şansı bulur. Tüm bunların yanısıra doğaçlama oyuncuya spontane davranış geliştirme şansı verir. Derslere ek olarak bir de prova denemeleri dersi varki bu derste, ünlü yönetmenlerin konuk olduğu kimi oyunlardan bölümler çalışarak deneyim kazanma, atölye çalışması yapma şansının tanındığı olanaklar üzerine kuruludur.

36 yıldır bir devlet üniversitesinde eğitime emek vermeme karşın uzmanlık alanlarına duyduğum saygı nedeniyle, oyunculuk anasanat dalı başkanlığını yürütmekle birlikte, oyunculuk dalında ders vermedim ama şuna şaşkınlıkla tanık olmaktayım, yetiştiği uzmanlık alanı dışında oyunculuk eğitime gerek üniversitede gerekse dışarda kurslarda cesaretle soyunanlar var. Daha da ötesi kendini yenilememiş oyunculuk eğitmenleri dışında, bu eğitimi hiç almadan piyasada oyunculuk eğitimi verenlerin sayısının artmış olması beni korkutmakta... Sonuç olarak eğitim almamış eğitimcilerin eğitim vermedeki cahil cesaretlerini engellemenin yolu bulunmalı diye düşünüyorum. Çözüm sanata değer veren bir toplum, sanatla bütünleşmiş seçici bir seyirci kitlesi ve eğitimin önemini kendi alanına hizmet verme de kusursuzluğu seçerek, üretime katkı da bulunan gerçek eğitimcilerin katkısıyla gerçekleşecektir.